

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pro Tvendo Sacro Coelibatv Axioma Catholicvm

Ceneau, Robert

Parisiis, 1545

Adsertio de voto solenni quod sit in dispensabile.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30468

quius aut pōtifex, aut princeps rei possessæ dominū transferrat, nisi interueniente ipsius consensu, aliàs rapina furtimve committeretur auferendo rem alienā inuito domino, nisi forte ex culpa re sua priuari mereatur. Ex hoc ineluctabili fundamento pendet ea, quam venamur, indispensabilitas circa solenne votum. Huius gratia eam, quæ mox sequitur, proponimus adsertionem.

Adsertio de voto solenni quod sit indispensabile.

CVM rei per traditionē possessionēq; adepte dominū nulla autoritate externa citra domini cōsensū trāsferri possit: cūq; nullus alius traditionis modus appareat, dū quis perpetuæ seipsum continentia deuouet, q̄ per solenne votū seu religiōis, seu ordinis sacri, vt iura omnia vno consensu prædicant. Et de sacro quidē ordine sese offerunt luculentissimi canones 84. distin. Cū in præterito. Itemq; 28. capite Diaconi. accedente etiā cap. Quod votū, de voto & voti redēp. in sexto. adiecta etiā Extrauagāte. Antiquæ concertationi. eod. tit. Quo loco plane fallitur glossemata-ri^o p̄ vera causa supposititiā p̄ferens. Miratur enim quomodo tanti esse possit voti in ordine solennitas humanitas (vt ait) adinuenta, vt succedens coniugiū, & ipsum quidem cœlitus institutū, dirimere possit. Sed fallaciā patitur, quam appellant, non causę vt causę. Non enim hoc efficit ceremonia voti, sed vera possessio adepta, ac per rei traditionē cōparata. Quæ iure diuino, gentiū & naturali, dominū tribuit prorsus inafferibile: dum suscipiens ordinē, eo signo se deuouet perpetuæ continentia, ac sui iuris esse definit: adeo, vt alteri per coniugiū attentata traditio nihil efficere possit. Idemq; de voto religionis dicendum est. Iam si quis rem alterius per dominū translatam citra recipiētis consensum auellere nititur, & aliō transmittere, quid aliud q̄ rem alienam aufert inuito domino? Id quod iure diuino omnino prohibetur. Quo fit, vt ne summus quidem pontifex, quanta maxime polleat autoritate, deuotū deo aut sacerdotem, aut monachum post voti solennis traditionem, religionē soluere possit, nisi appareat de eorū consensu, quibus se deuouit, vt nec priuatam supellectilem citra possidentis consensum in aliū trāsferre. Hoc enim esset auferre alienū inuito domino. Quod cum minime valeat in re temporalī

quomodo id iure poterit in spiritualibus bonis? Et si transferre nō potest subditi bona Christiani, quomodo dei omnipotentis solenniter quæsitum peculium suo iure, non expectato diuino consensu, transferre poterit? Iam quæ in cōtrarium proferri solent argutiæ, tanquam fumus euanesceat. Solennitas (inquiūt) voti humanitus est instituta, quocirca à summo pōtifice dirimi potest, cuius nutui & arbitrio subsunt omnia humana decreta. Ad quod prompta est responsio, Quòd quanuis modus traditionis, seu signum adeptæ possessionis, mutari possit, dominium tamen semel quæsitum est de iure diuino, & naturæ: quod nullatenus auferri potest, nisi consentiente domino. Nihil enim moror, quo signo acquiratur possessio, modò dominiū acquisitum domino inconcussum permaneat. Cum enim equi traditio ex usu publico tum demum locum habeat, si per frenum exhibetur equus, poterit, si volet usus, exhibitio huiusmodi fieri per ephippium. Verum signis mutatis res immota manet, nempe inauferibile dominium. Ex hac vna respōsione vno impetu cōteritur argutiarum turba, quæ voti solennis vinculum nititur dissoluere. Quale istud est, Sacerdos potest vti matrimonio contracto, fieri ergo poterit, saltem summæ potestatis accessu & consensu, vt vt possit contrahendo. Nam cœlibatus prior & posterior non nisi tempore differunt. Verum hic subest fallacia, qua vnum pro alio sumitur, videlicet non causa pro causa. Non enim refert quid præcedat, quidve sequatur, verum hoc potius considerandum est, quòd dum coniugatus ad sacerdotium recipitur, non se deuouet perpetuæ continentiæ, cum illud non possit, vtpote qui credebat vxorem defunctam. factus deinde sacerdos eam experitur viuam. Neq; enim deo auferre potest, nisi quod in sua est potestate. At qui liber à coniugio sacris sese deuouet ordinibus, suum corpus perpetuæ tradit continentiæ, cuius dominum deum possessorem constituit: ea inquam deuotione, quæ dicitur anathema mortis, de qua suo dicitur loco. Cum igitur adepta possessio dominium transferat, idque inauferibile, nisi coniuente domino, & tam in ordine sacro quàm in statu monastico, solennis traditio fiat, idem censendū est de indispensabilitate circa ordinem sacrum, & statum monasticum. Nec valet

quod obiciunt, qui diui Thomæ placita sequuntur, dicentes ordinem sacrum iuris esse positum, monasticum autem ad ius pertinere diuinum. Hoc inquam refutatum est ex dictis. Nam quamuis signa traditionis in usum sacrum utriusque humana sint, possessio tamen adeptæ est iuris naturalis & diuini. Vti enim modus contrahendi per formulas diplomatum humanitus instituitur: contractus tamen ac promissio iuramento vallata suum robur habet ex iure diuino & naturali, quod dirimi non possit, nisi de consensu domini. Ita eadem est possidendi ratio in ordine sacro, & statu monastico.

Tertium Præfatum.

EX his omnino principiis facile est discernere quàm varia sit dispensandi facultas in solenni & simplici voto, quando (vt mox declaratum est) in voto solenni traditio corporis ad sacros vsus perpetui cœlibatus, efficit, vt res oblata transferri non possit, seu obligatio relaxari in præiudicium domini. Atqui in voto simplici seruanda perpetuo continentia nondum transfertur dominium quo ad illum usum irreuocabile. Nam reuocari potest, si post votum simplex contrahatur matrimonium, cum votum simplex non dirimat coniugium post contractum. Loquor autem de dominio quo ad illum usum & modum, (Nam semper domini est terra, & plenitudo eius) sed nondum censetur habere dominium quo ad hunc usum & modum irreuocabile, nisi celebrata prius traditione. Quare videtur posse relaxari huiusmodi continentiam citra præiudicium tertii in simplici potius, quàm in solenni voto. Quod vti que verum esset vbi forte accideret rationabilis priuata necessitas, aut vrgentissima publica vtilitas, quibus cessantibus, dispensatio foret, non dispensatio. Nunc ergo excutiendum est vtrumque.

Primum quidem, quod ad priuatam attinet necessitatem, si quis ea, quæ prædiximus, gustata probè concorerit: planè intelliget esse medium inter nubere & vri, nempe orationis suffragium, quo accedente, agnoscat, qui tentatur, fidelem esse dominum, qui non sinet nos tentari vltra id, quod possumus, continuo affuturum in tentatione proué-